

El perill a què ens exposem

Que frases com les següents: «El perill que ens exposem», «La petició que van accedir», «Els detalls que hem fet esment», «Els errors que es van adonar», «Les informacions que hem dubtat», que trobem normalment formant part de proposicions complexes — «Són nombroses les informacions que hem dubtat»—, representen una greu violació de la sintaxi, sembla un fet molt clar i elemental. Tanmateix, també és un fet innegable que continuament —en cartes particulars, en textos destinats a la impremta— tenim ocasió de sorprendre construccions com les que acabem d'indicar.

Certs verbs, o locucions verbals, o conjunts d'un verb i un nom que es poden considerar com a tals, exigeixen un complement d'objecte introduït per una preposició. Els verbs exposar-se i accedir, per exemple, demanen certs complements introduïts per la preposició a. I si bé no tothom ho sap, tothom ho aplica. Ningú no diu «Ens exposem un perill!» ni «Accedeixen la petició». Tothom diu, o escriu, Ens exposem a un perill i Accedeixen a la petició. Anàlogament, fer esment, adonar-se i dubtar, exigeixen complements introduïts per la preposició de. I fins i tot els qui no ho saben explícitament, diuen, i escriuen, Hem fet esment de molts detalls. Es van adonar dels errors i Hem dubtat de les informacions, sense deixar-s'hi la partícula de, la preposició o mot d'enllaç que el verb exigeix.

Doncs, si aquestes oracions simples s'integren dins del conjunt d'unes de complexes i aquests complements a què ens hem referit hi són representats per mitjà d'un terme relatiu, cal que aquest terme tingui el mateix tractament que tenia en l'oració simple, és a dir, que sigui introduït per mitjà de la mateixa preposició. Això ens donaria el resultat següent: Comproveu el perill a què ens exposem. Curseu la petició a què van accedir. No oblideu els detalls de què hem fet esment. Esmeneu els errors de què es van adonar. Són nombroses les informacions de què hem dubtat.